

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 91

Číslo: 41

9. října 2011

Cena: 7 Kč

A TAKTO SI ŽIJEME...

Mesiace júl a august nám tento rok akosi rýchlo ubehli. Snáď to bolo tým, že sme spočiatku dlhšie čakali na snečné teplé dni. Dočkali sme sa ich. Vyprázdnené, vyľudnené ulice, detské ihriská, športoviská bratislavských sídlisk svedčili o letnom živote nášho mesta. Išlo sa na slnko, k vode a zdravý vzduch.

Ako je to každý rok, aj teraz sa nám posledné dni augusta ale aj prvé dni septembra naskytoľ pohľad na vozovky preplnené autami a železnice plné hufmi ťažko nabalenených cestujúcich vracajúcich sa najmä z dovolení. Pripomínalo to sťahovanie národov. Pre naše ratolesti však nastali dni príprav do školy s ďalšími povinnosťami. V tejto súvislosti musím priznať, že aj my sme sa sťahovali - tak trochu zvláštne.

Na bohoslužbách úbytok z počtu prítomných v dôsledku dovolení bol málo citeľný. Hovorí sa, že „uhorková sezóna“ je tu a každá vážna práca sa odkladá na jeseň. Nie vždy to však platí. U nás to bolo práve naopak. Na záver bohoslužby sme sa ako aj inokedy započúvali do zborových oznámení, ktoré nás často ponúknu k činorodosti. Medzi prvými vetami brata biskupa ThDr. Jana Hradila, Th.D. bola krátka, ale výstižná veta: „Sťahujeme sa...“ Podaktorí sme sa potešili, že snáď sa stal zázrak a nebudaj sa predsa len v rýchlosti podarilo dokončiť aspoň niektoré pre nás tak prepotrebné miestnosti našej cirkevnej stavby na Jozefskej ulici. Nasledovala odpoveď na našu vtedy najzvedavšiu otázku: „Kam? ... sa sťahujeme...“ Brat biskup s určitým pocitom ľútosť pokračoval: „Len tu do vedľajších miestností. Našu terajšiu zborovú miestnosť musíme

uvoľniť majiteľovi.“ Aj keď veta mala zamlčané substantívum, pochopili sme. Každý jeden brat, sestra sa chytili s veľkou vervou do práce. V atmosfére našej náboženskej obce bola silne citeľná jednotnosť, spolupatričnosť, oduševnenosť, aby sa všetko, čo máme presťahovať, zvládlo. Z našich bratov a sestier na čele s bratom biskupom Hradilom sa stali v okamihu skúsení špeditéri ťažkých a početných kusov nábytku, obrazov, kníh, koberecov atď. Všetci nosili, vláčili, posúvali, umiestňovali, pribíjali (klince). A čoskoro sa malý tmavý „kumbál“ tvarom podobný železničnému vagonu z čias Franza Jozefa zmenil podľa daných možností na vkusne zariadenú „miestnostičku“. Presťahovali sme sa! - čím sme vlastne tvrdou prácou nastúpili do uhorkovej sezóny. Postupne sme objavovali, do akých bojových podmienok sme sa dostali. Z vlastných prostriedkov sme sa zložili na nový kuchynský „minikút“, čo znamenalo aj zbudovanie novej vodovodnej prípojky a odpadu. Tak prišli na rad aj búracie, murárske a obkladačské práce. Ale cez všetky tieto prekážky sme tradične ako po iné letá pokračovali v biblických hodinách a bohoslužbách - modlitbách, v spevi a v práci. Tento mesiac sme si dokonca dovolili dopriať exkurziu po južnej Morave s účasťou na znovuotvorení chrámu sv. Kríža v Jihlave, kde nám slávnostnou bohoslužbou spoločne poslúžili brnenský brat biskup ThDr. Petr Šandera a náš brat biskup ThDr. Jan Hradil, Th.D.

A takto si tu žijeme... Skromne a zbožne.

Dr. Hedviga Kramárová

DVĚ OSOBNOSTI PROPOJÍCÍ SOCHAŘE FRANTIŠKA BÍLKA S NAŠÍ CÍRKVÍ

V letošním i příštím roce si připomínáme významná výročí sochaře Františka Bílka, jenž část svého života spojil s Církví československou (husitskou). Přestože jsme doposud neznali přesné datum jeho oficiálního vstupu do naší církve, podle nově nalezených archivních pramenů se zdá, že se tak stalo v únoru 1921, kdy v Československu probíhalo první sčítání lidu. Bílek tak prožil v nové církevní rodině dvacet let někdy více a někdy méně pozeňhaného života - tvůrčí práce. Během tohoto období se zrodilo ne-

jedno přátelství, jenž Bílka přibližovalo k naší církvi a zároveň pro ni objevovalo hloubku sochařova díla. Nesmazatelně se pak do Bílkova života zapsalo setkání s prvním patriarchou ThDr. Karlem Farským a farářem, redaktorem a básníkem Bohuslavem Václavem Lohnským.

Vůbec první kontakt s tehdy ještě římskokatolickým knězem Karlem Farským navázal František Bílek 28. února 1919, když reagoval na jeho žádost o Husovu sochu. Tehdy ještě neosobně ráz dopisu se po několika setkáních změnil ve vzťah vzájemné úcty a porozumění, jak dotvrzuje Bílkův dopis z června 1920. „*Bůh řídí slova má k Vám, milý můj pane, ne jak já bych si přál, ale jak On sám ve své vůli usoudil. Ještě při posledních obřadech Zeleného čtvrtku zahlédl jsem Vás u sv. Mikuláše; od té doby nemo hl jsem si vysvětlit Vaše mlčení a vzdálenost. Až jste mi nyní sdělil o Vaší nemoci. A kdybyste se zamčel a vzdálil, neměl bych Vám za zlé; řekl bych jen: Bůh tak usoudil. Chodívám k sv. Mikuláši plyně, pokud jen mi možno. Přál bych tolik Československé církvi rozkvětu a blahodárného účinku pro zemi naši i svět celý.*“ *Dopis obsahuje ještě důležitý dovětek: „Vý vite, že vše, co v církvi se děje, ať bolesti, nemoci či práce, vše i mne se dotýká.“*

Sochař stejně jako budoucí patriarcha toužil po životě prostoupeném slovem Ježíše Krista, po církvi osvěcené papsky věčného světla, kde se jedni ujímají břemen druhých, kde se namísto proschlého stromu zelenají ratolesti. Byl plný hladu a žízně žít ve společenství naplněném novým Duchem, aby zde mohl realizovat svou představu o výtvarné práci jako kázání „o

nejzákladnějších vztazích člověka“. Proto mu byly velice blízké věty z Farského Postil: „*Nestačí pouze přihlásit se do CČS. (...) Jest nutno růst, budovat v sobě duchovní budovu, chrám Boží, stavět k tomu prvnímu kameni rohového v základech, ke Kristu, novostavbu vlastní duše z živoucích kamenů vlastního dobrého snažení a svých vlastních skutků, rozhodnutí a počínů. To jsou novozákonní oběti příjmené Bohu, oběti, které člověk obětuje sám, jimž je sám knězem,*“ pro něž měl - stejně jako pro nově vydávanou Náboženskou revue - z patriarchova popudu vytvořit výtvarný doprovod. Původní myšlenka však nedošla svého naplnění, a tak Bílek pro patriarchu alespoň vytvořil kalich s motivy přesýpacích hodin a vyrytých hvězd s nápisem „*Život lidský trpký kalich času. Otče přenes kalich tento ode mne!*“ Jedno z vůbec nejradostnějších setkání Bílka s Farským se odehrálo v září 1924 při slavnostním otevření česko-budějovického sboru, jehož interiér dotvořil Bílek řadou svých realizací včetně stolu Páně, kazatelny a Krucifixu. Sochař naplněn nadějí, že jeho dílo najde v nové církevní rodině široké uplatnění, byl podle svědectví pamětníků slavností a přijetím svých prací dojat až k slzám. Neméně radostné okamžiky po patriarchově boku pak prožíval i o dva roky později, kdy mu naše církev společně s Kostnickou jednotou při příležitosti odhalení pomníku J. A. Komenského v Praze uspořádala velkolepou slavnost. Z ní se dokonce dochovala jejich společná fotografie.

Svoji úctou k zakladateli naší církve vyjadřoval František Bílek i po jeho

Dokončení na str. 3

DVOJÍ ROZLOUČENÍ V BRNĚ

Stává se málokdy, aby byla veliká prostora Husova sboru na Botanické v Brně tak naplněna. Snad leda při instalaci biskupa nebo při jiné veliké slávi. Ale tentokrát uprostřed všedního týdne a dokonce ve dvou dnech po sobě. Pán k sobě povolal dva své odané služebníky téměř současně. Data jejich odchodu neměla vnitřní souvislost, u obou bylo jejich těžké onemocnění dlouhodobé a bez výhledu na uzdravení.

Zato jejich celé zaměření, usilování a životní program si byly při veškeré osobnostní rozdílnosti a téměř dvacetileté věkové diferencii nesporně blízké. Proto bude účelné, když aktuální zprávě o jejich odchodu věnujeme společný článek (jakkoli si osobnost kalibru doktora Ludka Skály zaslouží obsažnější nekrolog, který bychom chtěli uvést v dohledné době).

S bratrem MUDr. Ludkem Skálou se dne 21. září rozloučil ThDr. Petr Šandera, brněnský biskup, který po zásluze zhodnotil život člověka, který byl

prakticky půl století vedoucí postavou mezi laiky naší diecéze v četných vedoucích funkcích. Pomáhal formovat její klima svou smířlivostí, rozhledem a vahou své osobnosti.

Rozloučení se sestrou Vladimírou Burgetovou vedl emeritní biskup a patriarcha ThMgr. Vratislav Štěpánek. Znal zesnulou po dlouhá desetiletí a málokdo by asi dokázal tak dobře nastínit život nenápadné věřící, která uměla svou zbožnost s naprostou samozřejmostí obracet v diakonické působení a účinnou pomoc bližnímu.

Spolupráce při této činnosti mezi bratrem Skálou a sestrou Burgetovou byla, zejména v posledních dvaceti letech, velice intenzivní. Betanie, křesťanská pomoc, občanské sdružení, které založil dr. Skála spolu s dr. Evou Mádrovou a byl jeho dlouholetým místopředsedou, by se totiž nebyla mohla rozvinout do své dnešní podoby, nebýt dobrovolných pracovníků. Snad nikdo z nich jí nevěnoval tak beze zbytku své zaujetí a své dary od

Pána Boha, jako právě Vladka Burgetová. Nedožila se svých letošních 69. narozenin a davy lidí, kteří se s ní přišli rozloučit, i když nebyla ani akademik ani mediálně známý člověk, ukázaly dobře, jak moc ji měli všichni rádi.

Následující texty byly určeny k okamžikům nad rakví. Ale snad čtenáři prominou, když je přetiskneme v původní podobě - aby zpráva neztratila na aktuálnosti.

Odchod doktora Ludka Skály je završení celé jedné etapy našeho sdružení Betanie, křesťanská pomoc. Té základem, zakladatelské. Spolu s doktorkou Evou Mádrovou uskutečnil bratr Skála svou vizi, jak účinně pomáhat bližním v nouzi.

My všichni ostatní už jenom s velikou vděčností kráčíme v jejich stopách. Časy se změnil, poskytovatelů sociálních služeb je spousta. Některé služby jsou špatné, některé standardní a některé jsou skoro tak dobré, jako

Dokončení na str. 3

Extrémy

Začátek školního roku – nové trable i radosti, nové šance i starosti. Takhle na papíře se to docela pěkně rýmuje, ale v praxi z toho žádná velká pohoda nekouká. Je obecně známo, že požadavky na přípravu i znalosti studentů neustále stoupají. Více úkolů, méně volného času, náročnější příprava a složitější projekty. Jak to všechno má člověk vydržet? Čím uvolnit vnitřní napětí a jak se nejlépe odreagovat? Receptů je mnoho – od nevinných koníčků přes různé společenské aktivity až k riskantním krajnostem. Nejlepším a nejpřirozenějším ventilem duševního napětí je však odnepaměti sport. Vyčistí mozek, uvolní napjaté nervy i strnulé svaly a vrátí člověku duševní svěžest i vnitřní rovnováhu. Ale jaký sport zvolit, abychom i v této oblasti "šli s dobou"? Kde jsou ty časy, kdy létání na rogalu, jízda na surfu či skateboardu se považovaly za "hudbu budoucnosti". Dnes už se nám tyto disciplíny zdají pasé a místo nich nastoupily tak zvané "adrenalinové sporty", jako jsou bungee jumping (skoky na laně z velkých výšek), potápění do extrémních hloubek, slézání skal bez pojistného lana či paragliding. Heslem dnešní doby je i ve sportu naprosté maximum – vylézt co nejvýš, spustit se co nejnižší, pohybovat se co nejrychleji. Jinými slovy – také sport směřuje k extrémním polohám – dnešní sportovec usiluje o výkony na hranici lidských možností.

To už opravdu není sport, ale hazard.

Ani křesťanská víra není sport a křesťanství nelze brát sportovně. Pán Ježíš říká: "Kdo chce jít se mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne. Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však přijde o život pro mne a pro evangelium, zachrání jej." (Mk 8,34-35) Copak tohle není zbytečné riziko nebo dokonce hazard? Určitě je! Pro lidi zahleděné do sebe, sobě-středné typy či sobce je následování Pána Ježíše vsutku hazardem. Ptáte se proč? Inu sloužit Kristu znamená podřídit svůj život jeho vůli a neusilovat o vlastní prospěch ale o Boží slávu. A co za to? Pán Ježíš svým učedníkům nabízí místo ve svém království i svou pomoc v každodenních problémech života – v rodině, ve škole i v zaměstnání. Jsme ochotni potlačit své sobectví a odevzdat se do jeho služby? Jeho výzva "Následuj mne" není pobídka k hazardu, ale pozvání na cestu života!

–D. M.–

Z kazatelského plánu

17. NEDĚLE PO SVATÉM DUCHU

Budeš-li mít, Hospodine, na zřeteli nepravosti, kdo obstojí, Panovníku? Ale u tebe je odpuštění.

ŽALM 130,3-4

První čtení z Písma: Izajáš 25,1-9

Tužby:

2. Za Boží pokoj, ať vládne i v našich domovech, modleme se k Hospodinu.
3. Za posvěcení manželství, za věrnost, lásku a pokoru, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Hospodine, prosíme o tvou milost, ať nás vždycky předchází, provází i následuje, abychom byli stále oddáni dobrému dílu. Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: Filipským 4,1-9

Evangelium: Matouš 22,1-14

Verše k obětování: Ester 14,12-13

Verš k požehnání: Žalm 34,10

Modlitba k požehnání:

Hospodine, přijali jsme dary chleba a kalicha a prosíme tě, aby to, cos nám přikázal konat na památku tvého Syna, nám bylo posilou v naší slabosti. Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 5, 22, 31, 39, 63, 64, 129, 132, 150, 151, 175, 181, 282, 284, 285, 307

Z NOVOZÁKONNÍCH VÝKLADŮ VYZNAVAČSKÉ PŘÍBĚHY

24

Petrovo vyznání u Cesareje Filipovy

Mt 16,13-20

Pokračování z minulého čísla
K PRIMÁTU ŘÍMSKÉHO BISKUPA

Na Ježíšových slovech Petrovi zakládá římský papež svůj nárok na primát v křesťanství (moc klíčů, primát moci a jurisdikce), ano i nárok na svou neomylnost, a Římskokatolická církev svůj nárok na samospasitelnost jako jediná pravá církev Kristova... Než k tomuto stavu došlo, bylo potřeba dlouhého historického vývoje. Ani Ježíš ani Nový zákon ani první křesťanská století nevědí nic o římském papeži ani jeho primátu a neomylnosti ani o samospasitelnosti Římsko-katolické církve. Nejprve se muselo z původního presbyterního zřízení prvotní církve vyvinout zřízení episkopální, pak musela vzniknout myšlenka, že Petr byl biskupem v Římě, dále myšlenka apoštolské posloupnosti a z ní myšlenka, že římský biskup je nástupcem a dědicem apoštola Petra jako římského biskupa, dále myšlenka, že jako měl Petr primát v prvotní církvi, tak musí mít římský biskup primát v celé církvi, čili být papežem, a konečně

myšlenka, že jen kdo uznává papežův primát, je pravým křesťanem a může být spasen, kdo však ho neuznává, je věčně zatracen. Vznik a vývoj všech těchto myšlenek můžeme sledovat v dějinách křesťanského starověku, ale s Ježíšem nemají nic společného... Z 1. a 2. stol. nemáme ani jeden výklad, že by byl někdo slova z evangelia Matoušova vykládal ve smyslu římském.

Teprve v první polovině 3. stol. se objevují první stopy možnosti takového výkladu. Církevní spisovatel Tertulian (+ asi 240) bojuje proti odpouštěcí praxi římského biskupa Kallista (+ 222) a táže se ho ironicky, zdali snad si tento biskup nechce sám osvojit moc, kterou dal Ježíš Petrovi, svazovat a rozsvazovat. Tertulian totiž soudil s celým křesťanským světem, že tu moc dal Ježíš jen Petrovi osobně a nikomu jinému. Podnět k římskému výkladu Matoušova místa nevyšel vůbec z Říma samého, nýbrž od kartaginského biskupa Cypriana (+ 257), který bojuje za jednotu církve, připisoval v ní velkou úlohu křesťanské

obci hlavního města říše, poněvadž je to zároveň město, v němž byl biskupský stolec Petřův a tomu byla řečena Ježíšova slova... Ani Cyprian neznal ještě primátu jurisdikce. Ale Cyprianova podnětu se chopil římský biskup Štěpán I. (+ 257) a ve sporu o křest kacířů žádal, aby ostatní obce poslouchaly obce římské; přitom se dovolával moci klíčů, propůjčené Petrovi a jeho nástupcům, římským biskupům. Cyprian sám Štěpánovy nároky odmítl, poukazuje na to, že Petr ve své skromnosti nikdy si principát neosoboval, jak svědčí apoštol Pavel (Ga 2,11-14)... Velkou úlohu při nárocích římských biskupů vedle myšlenky apoštolské posloupnosti měla myšlenka antického práva, že člověk žije dále ve svých dědicích, a to i v netělesných. Proto od poloviny 3. stol. se římské biskupové prohlašovali za dědice Petrovy a tvrdili, že Petr sám v nich žije, mluví a jedná i na biskupském stolci sedí, že římský biskup je živý Petr.

Jiřina Kubiková
Pokračování příště

Nad Písmem

O HOSTINĚ A HOSTECH

Mt 22,2-10

Je to zvláštní podobnost. Ježíš Kristus vypráví o svatební hostině, kterou vystrojil král pro svého syna, možná následníka trůnu. Je pro nás překvapením, že o tuto, dalo by se říci prestižní záležitost není u pozvaných hostů patřičný zájem. Pozvaní nemají z toho žádnou radost, nemají zájem ani čas. Přesto, že je zdůrazněno, že vše je připraveno a o nic se nemusí starat - pozvaní hosté se omlouvají. Všichni mluví téměř stejně: Něco jsem pořídil - musím to jít prověřit - prosím, omluv mne. Tomu třetímu stačí jen sdělit, že se oženil, což je tak závažná věc, že nepotřebuje ani omluvu. Pozvaní mají svých starostí dost. Od hostitele žádný z nich nic neočekává - hostina by byla jen starostí navíc.

Hlavním problémem zcela očividně nejsou omluvy, ale z toho plynoucí a takto proklamované priority. Tedy to, že majetek a dobytek má přednost před společenstvím stolu s králem a hostina je trapnou povinností, ne radostí. Přes počáteční možné překvapení z nezájmu - se vlastně pozvaní hosté chovají správně, spořádaně: nejdříve práce, potom zába-va, nejdříve rodina, potom všechno ostatní. Přesto však vypráví o lidech nešťastných, do sebe zahleděných, zahlcených starostmi o majetek, o rodinu a o to „svě“, které učinili zárukou své budoucnosti a svého štěstí.

Většinou již předem víme to, co evangelista Matouš sděluje až na konec, že tím zvoucím králem je Bůh a těmi zvanými jsme my. Řada lidí si myslí, že věřit Bohu znamená mít plno povinností navíc. Třeba chodit do kostela, modlit se a číst Bibli. A protože už mají na práci spoustu jiných důležitých věcí, tak

už nechtějí mít žádnou další povinnost. Nechápu, že pozvání od Boha je jako pozvání na hostinu, to jest má sloužit k radosti, k tomu, abychom mohli ty svoje starosti odložit a načerpat novou sílu - právě z modlitby, z Bible, z bohoslužeb.

Situace se přirovnává ve chvíli, kdy další pozvaní nejen nepřijímají, ale dokonce vystupují agresivně vůči těm, kteří je zvou. Poslové zvoucí na svatbu jsou od nich zabiti. Je to, věru, smutná bilance dobré snahy někoho pozvat. A přesto, že král v tomto podobenství musí čelit nezájmu i násilí a dokonce ukázat i sílu, od původního záměru neupustí. Hostina se přece jen koná. A ukazuje se, že to vůbec není závislé na těch původně pozvaných. Nikdo ji nemůže hostiteli - králi a ani těm dalším pozvaným překazit. Ten, který je jedinečný ve své milosti, má otevřenou náruč. Přicházejí všichni ti nalezení na cestách, zlí i dobří. Těm, kteří vyhověli pozvání, se dostalo výsady hodovat u stolu Pánova. Dochází k setkání nesvatých poutníků na svatém místě. Šance jsou pro každého nastaveny stejně. Je zde však jedna podmínka - mít „svatební šat“. Jak může být tak velkorysý král náhle tak přísný a formální? Copak nepozval všechny možné, zaprášené a špinavé z všelijakých cest? Copak od takových čekal svatební oblek? Jenže ten, kterého král oslovil „příteli“, jistě věděl, o co jde a co ten svatební šat obnáší. Nezmohl se ani na slovo. Asi proto, že pochopil.

Pozvání na hostinu platí pro každého stejně: pro dobrého i pro zlého, pro toho, který si dal říct, ale i pro toho, který se zpěchoval a nechtěl přijít. V takové různorodosti dochá-

zí ke konečnému rozlišení vždy ve chvíli, kdy na velkorysé pozvání přichází nepřiměřená odpověď. Na začátku podobnosti bylo tou nepřiměřenou odpovědí, že pozvaní odmítli. Na konci podobnosti svatební host vyjádřil své pohrdání tím, že přišel záměrně v neslavnostním oblečení. Třeba mu šlo jen o dobré jídlo a pití. Měl za to, že se pro něho nic nezměnilo, domníval se, že „to zvládne“ i bez této zdánlivé formality. Známý teolog Bonhoefer tuto situaci nazývá „lacinou milostí“. Tak jako u každého podobnosti i zde stojí základní otázka - kde se vlastně nalézáme v tomto podobenství my.

Václav Böhm

**Pane,
děkujeme ti,
že nás
tvé pozvání našlo.
Chválíme tvou milost a
velkorysou dobrotu.
Děkujeme za víru,
s kterou tvé pozvání
přijímáme.
Slituj se nad naší
sebejistotou
i lehkovázností
a pomoz nám z nich
zavčas vyjít.
Abychom tvé pozvání
nepřijímali
jako samozřejmost
a abychom tvé pozvání
neznevažovali.
Pane, doufáme v tebe,
naš čas
je ve tvých rukou.
Amen**

DVĚ OSOBNOSTI PROPOJÍJÍCÍ SOCHAŘE...

Dokončení ze str. 1
smrti. Při příležitosti desátého výročí úmrtí Karla Farského vytvořil na žádost svého syna, jenž byl v letech 1928–1942 duchovním naší církve, hliněnou plaketu prvního patriarchy, která měla být následně umístěna do všech sborů či farních úřadů. Zájem ze strany náboženských obcí o plaketu provedenou v červené a žluté terakotě byl skutečně značný, k čemuž velkou měrou svými články v církevním tisku přispěl i Bohuslav Václav Lohniský.

A to už se dostáváme k další osobnosti, která se nesmazatelně pojí k osobnosti Františka Bílka. Tento Bílkův obdivovatel a propagátor je autorem desítek článků o sochařově životě a díle – vůbec nejrozsáhlejší sérii vzpomínek na Františka Bílka a jeho rodinu publikoval při příležitosti jeho nedožitých stých narozenin v Českém zápasu.

Bohuslav Václav Lohniský se po složení maturity v roce 1923 vydal na učitelskou dráhu. Do služeb naší církve vstoupil o dva roky později a působil jako učitel náboženství. Současně v letech 1925–1928 studoval bohoslo-

ví na Husově československé evangelické bohoslovecké fakultě, kde se setkal i se sochařovým synem Františkem. Svátost kněžského svěcení přijal v roce 1928. Posléze až do roku 1946 sloužil jako katecheta a pomocný duchovní v Chrudimí. Po příchodu do Prahy působil jako pomocný duchovní v Holešovicích a profesor na několika gymnáziích. V letech 1950–1955 zastával místo přednosty IV. odboru ústřední rady spojené s činností redaktora Českého zápasu. Odtud byl povolán zpět do duchovní správy. Do roku 1960 sloužil v Praze-Hostivaři, dalších sedmáct let pak působil jako farář v Praze na Malé Straně. Je autorem několika sbírek básní, meditací a modliteb. S Bílkovým dílem se Lohniský začal blíže seznamovat na přelomu dvacátých a třicátých let. Vůbec první dochovaný dopis adresovaný Bílkovi pochází z roku 1930, vzájemná korespondence pak probíhala až do roku 1941. V několika desítkách dopisů lze rozpoznávat Bílkův duchovní svět i jeho tvůrčí záměry. Profesor Lohniský však nebyl pouze obdivovatelem Bílkova díla, ale pro sochaře a jeho rodinu se stal i pomocníkem

v časech hmotné nouze. Již během nacistické okupace klepal na dveře pražského ateliéru a přivážel z venkova jídlo. Oběma „Bertičkám“ pomáhal i po komunistickém převratu, kdy se jejich postavení s nástupem komunistického režimu rapidně zhoršilo a nakonec byly v šedesátých letech nuceny darovat pražskou vilu městu. Právě v tomto období inicioval farář Lohniský reprodukování betlému podle Bílkova návrhu, který následně rozšiřoval v prostředí naší církve a utužené prostředky pak předával sochařově choti a dceři.

Zvěstovat skrze Bílkovo dílo křesťanské poselství, to byl úkol, který si Bohuslav Václav Lohniský vytyčil. Bylo tak přirozené, že zprostředkovával umístění Bílkových plastik a duchovních výtvarných prací ve sborech naší církve, pořádal pravidelné každoroční zájezdy do Chýnova, konal vzpomínkové bohoslužby. Jak to sám vyjádřil v jednom ze zmiňovaných dopisů: „Prosím Boha, aby už záhy byla zjevena všem Pravda, kterou Vy ve své tichosti života, církvi a národu věrně strážíte.“

Martin Jindra

František Bílek s dr. Karlem Farským při odhalení pomníku Komenského

Vážně i nevázně

VLASTNĚ

Slovo „vlastně“ je dnes bezpochyby nejužívanější. Zvítězilo nad svými rivaly, jimiž byly například výrazy „prakticky“ a „prostě“. Jeden odborník zjistil, že při poslechu náhodně sledovaného televizního rozhovoru zazněla částice „vlastně“ během pěti minut celkem dvaatřicetkrát. Původní význam tohoto slova byl buď opravný nebo zpřesňující. Dnes má jinou funkci: dělá řeč vznešenou. Když například někdo řekne: „Jdu do supermarketu koupit na neděli kuře, rýži, zeleninu, pivo a nějaké zákusky,“ zní to velmi obyčejně a prozrazuje to, že původce této věty není na úrovni doby. Jak jinak zní tato věta, je-li vyšperkována zmíněným výrazem. Jen si to srovnajte: „Jdu vlastně do supermarketu koupit vlastně na neděli kuře, rýži, zeleninu a vlastně také pivo a nějaké zákusky.“ Nezapomínejte mluvit tak, jak je to době vlastní!

KONEC PODŘIZOVÁNÍ ŽEN MUŽŮ

Bylo u nás po mnoho let zvykem, že ženy po svatbě přijímaly manželovo příjmení, povětšinou s koncovkou –ová. Tak například manželka Josefa Nováka, za svobodna Marie Bednářová, se pak jmenovala Marie Nováková. Jenže v poslední době mnohé ženy už nechťjí v této tradici pokračovat a ponechávají si po svatbě (pokud k ní vůbec dojde) své původní jméno; přijmou-li jméno manželovo, pak bez koncovky –ová. Marie Bednářová se tedy jmenuje Marie Novák. Ženy se tak snaží odstranit dojem, že jsou svému muži podřizeny. Nedávno se objevila též zpráva, že existuje sdružení mužů, kteří se snaží toto dlouhodobé utlačování žen odčinit. Rozhodli se proto, že budou při svatbě přijímat ženino příjmení s příponou –ová, tedy Josef Novák by se jmenoval Josef Bednářová. Teprve čas ukáže, zdali se tato myšlenka ujme.

(Z.S.)

DVOJÍ ROZLOUČENÍ V BRNĚ

Dokončení ze str. 1
naše. Ale nemluví ze mne pýcha. Nic není moje zásluha. Byl to právě bratr doktor Skála, kdo vtiskl našemu občanskému sdružení zcela specifickou pečeť. Kromě představy, že je třeba naplňovat slova Kristova o vzájemné lásce a pomoci, měl své zkušenosti obvodního lékaře a své vskutku nenapodobitelné osobní vyzarování. Uměl jednat s lidmi, zbavit je stísněnosti a ostychu, pomoci jim, aby otevřeně řekli o svých trampotách a bolestech. Byl modelem a vzorem pro všechny, kdo ho zažili, když s nimi ještě jezdil do terénu.

Ale doktor Skála nebyl jenom filantrop. On také věděl, jaké jsou pravomoci a jaká jsou rizika ošetřujících. A tak v začátcích, kdy ještě nebyly systémy povinného doškolování a specializovaných kurzů, dokázal svým osobním příkladem nastavit správné výhybky tak, aby byl vlidný přístup doplněn péčí na nejlepší možné odborné úrovni.

Moje vzpomínka na Ludka Skálu však není jednobarevná. V první řadě to byl samozřejmě erudovaný lékař a z gruntu přívětivý a obětavý člověk, který byl ve své laskavosti ochoten nést břemena různých funkcí, například jako dlouholetý předseda AKTu nebo předseda rady starších na Botanické. Ale byl to také harmonický člověk mnoha zájmů, veselý, rád se smál, i vlastní zapomnětlivostí, byl sportovní, velmi společenský, a širší brněnské veřejnosti byl znám – což možná ne všichni mladší vědí – jako velevýtečný filmař-amatér. Jeho činnost v tzv. Brněnské šestnáctce (kde m.j. natáčel krátkometrážní filmy se sociální tematikou) by vydala na samostatný nekrológ.

Ale já se vrátím k Betanii, za kterou mám dnes čest hovořit. A když se podíváme zpátky a k dnešním současníkům přičteme i ty klienty, kteří už

jsou na pravdě Boží, jsou to stovky a stovky lidí, kteří bratru Skálovi měli a mají proč být vděční, kteří si ho vážili a měli ho rádi. Patřím k těm šťastným, kteří znali i jeho rodinné zázemí a dokonalý tým, jaký tvořili spolu s naší milovanou sestrou farářkou Slávkou Skálovou a s dětmi, které uměli vpravdě křesťansky vychovat. Také naši přátelé ze saské diakonie v něm viděli vzácného a opravdového přítele, v poslední době se neustále dotazovali na jeho zdravotní stav a zpráva o jeho odchodu se jich velmi dotkla. Dovolte, abych citovala aspoň kousek z dopisu bratra faráře Manfreda Rentzsche: „Pro mne to stále zůstává zázrak, že nás náš milý Pán Bůh svedl dohromady, po té minulosti, která poznamenala oba naše národy. Prosím, vyříd' rodině našeho zesnulého, ale také všem našim přátelům v Betanii, aby se spolu s námi spolehli na útěchu naší společné víry. Musíme být nekonečně vděční za všechno, co náš Pán daroval bratru Skálovi – tak, aby to ON mohl dávat dál ostatním. Necht' mu dá život věčný!“

Vyjádřil to i za nás. Bývalo to takové samozřejmě – usměvavému a vlidnému člověku, jako byl doktor Skála, snad ani nebylo možno odpovědět jinak než úsměvem, každé setkání

s ním bylo vlastně dárek. Ovlivnil nás možná víc, než jsme si uvědomovali. Jsme vděční Pánu, že jsme směli působit v jeho blízkosti. Dovolte, abych závěrem citovala 2. verš známého žalmu sto třetího: „Dobrořeč, duše má, Hospodinu, nezapomínej na žádání jeho dobrodiní.“

Náš milý bratře Skálo, děkujeme Pánu Bohu za všechna Tvá obdarování, kterými jsi kolem sebe šířil světlo Kristovo. S takovou samozřejmostí, s jakou dýcháme. Děkujeme Ti, Ludku, z celého srdce. Budeme se snažit, abychom Tvůj odkaz v té další etapě naplnovali, jak nejlíp umíme.

Náš milý Pán Bůh nás stvořil každého jinak. Někteří jsme tuctovější, někdo je spíš mimořádný. Naše Vladka Burgetová byla naprosto mimořádná.

Druhá, razantnější a nesmlouvavá etapa jejího těžkého onemocnění způsobila, že už si několik měsíců zvykáme, jaké to je, fungovat bez Vladky. Je to těžké. Nemůžeme si zvyknout. Vladka totiž byla dokonalý prototyp toho, čemu se říká HOMO AUXILIARIS, člověk pomocný. Nadto vybavený citlivým radarem, který dává informace, kde je pomoci nejvíc zapotřebí. Nevím, zda je takový člověk pro organizaci víc žolík, který se může dosadit kamkoli, anebo spíš eso. Teprve když se přestane objevovat tam, kde ho

potřebují, dojde ostatním, jak nevyčíslitelnou hodnotu má taková nenápadná duše.

Kdyby v naší církvi byly zavedeny řeholnické řády, mohla Vladka klidně do nějakého vstoupit. Stejně zachovávala dobrovolný celibát – sloužila totiž lidem kolem dokola, že už by jí na vlastní rodinu nestačila kapacita. Stejně otevírala denně Knihu knih – tak ohmatané listy ekumenického vydání Bible, jako u ní doma, jsem snad neviděla. Dlouhá léta pečovala o nevidoucí maminku. Možná měla tu starost o ostatní vrozenou, možná se právě při službě mamince naučila nemyslet na sebe, ale na toho druhého. A teď se mnou budete urputně nesouhlasit. Prohlašuji, že Vladka nebyla obětavá. Ale já vím, co říkám. Obětavý člověk přináší oběti, něčeho se zřiká, obětuje svůj čas, své pohodlí, své výhody, ba i své zdraví. Je hodně obětavých upracovaných žen, které se prostírají rodině jako kobereček a nedojdou velkého vděku. Vladka byla jiná. Pracovat pro druhé nebyla obět', ale přímo bytostná potřeba, která ji naplňovala radostí. Byla nesmírně spokojená, když pro někoho mohla něco udělat, a její štědrost neznala mezí. Léta už se na Botanické staví vánoční strom, který koupila, a jistě ji každoročně potěšil. Jenom se o tom nemělo mluvit. A protože se jí vesměs dařilo pomáhat, byla veselá a šťastná. Ale nechťela být nikdy první v řadě. (S výjimkou toho, když fotografovala.) Jen žádnou funkci, při které by snad – nedej Pán Bůh – musela veřejně pronést pár slov! Ochotně přijala

funkci místopředsedkyně Betanie, když abdikoval dr. Skála. Ale ujmout se předsednictví, když abdikovala dr. Mádrová, jak by bylo u místopředsedkyně logické – to ani za nic! Všichni pochopili, že nejde jen o skromnost, ale že Vladce pouhá představa takových povinností působila trýzeň. A přitom uměla mluvit, dokonce zvučně a nahlas, a děti ji milovaly, když vedla nedělní školu. A také byla systematická. Když se ujala nějaké práce, nikdo po ní nemusel opravovat chyby. Když zakládala v DDS poštu, tak ji zakládala důsledně ...

Ještě kdysi za hlubokého socialismu serazil pojem rozdílový ukazatel. Nikdo moc přesně nevěděl, co to je. Ale u nás byla takový rozdílový ukazatel právě Vladka Burgetová. Pro mnoho lidí to byla prostě záhada, jak může Ing. Jitka Bednářová vést všechny agendy Domu důstojného stáří s tak minimálním administrativním aparátem, jak může úspěšně ředitelovat s tak malými náklady. To eso, které mohla vytáhnout z rukávu jako kouzelník, to byla naše milá, laskavá a pracovitá Vladěnka. Doufám, že může tam nahoře také někomu pomáhat. Aby byla spokojená.

Když se s někým loučíme a odevzdáváme ho Pánu, je nám zákonitě smutno. Ale ty dva smuteční obřady v Brně měly účinnost křesťanského rozloučení, u kterého nedominuje žal, ale naděje. Tak by si to jistě oba zesnulí přáli.

Pavla Váňová
předsedkyně OS Betanie,
křesťanská pomoc

ZPRÁVY

K výročí Františka Bílka

Srdečně zveme do Bílkovy vily v Praze na prohlídku, kterou bude komentovat PhDr. Hana Larvová (Galerie hl. města Prahy). Prohlídka se koná ve čtvrtek 13. října od 16 h. Téhož dne se od 18 hodin v kostele Jana Křtitele Na Prádle na Praze 1- Malé Straně koná koncert duchovní hudby s úvodním slovem Mgr. Martina Jindry. Do programu budou zařazeny úryvky z korespondence F. Bílka a B. V. Lohnského.

(red)

Akademie u sv. Mikuláše

Náboženská obec Praha 1-Staré Město srdečně zve všechny zájemce na dvě přednášky z cyklu Akademie biskupa Mikuláše. První se bude konat v sobotu 8. října od 14 hodin v modlitebně chrámu sv. Mikuláše. Na téma "Sebezraňování" pohovoří prof. ThDr. Milan Balabán. Druhá přednáška proběhne 12. listopadu od 14 hodin, kdy na téma "Smrt a věčný život" bude přednášet sestra Mgr. Hana Tonzarová, Th.D.

Eva Cudlínová, farářka

Setkání na Žižkově

Drazí přátelé, 10. října od 18 hodin pořádáme podvečerní setkání ve sboru naší církve v náboženské obci na Žižkově, abychom si zahráli na hudební nástroje, popovídali a vzpomínali na osobu, která osedlala místní vršek a která uhájím tohoto vršku před 591 lety vtiskla své jméno zdejší pražské čtvrti, tomuto sboru i všem, kteří tu bydlí. Budeme se těšit, že nás navštívíte.

David Hron

Představení Many

DIVADLO MANA (Moskevská 34) pořádá tato představení:

* 18. října - **Burianova kulturní ozdravovna.** Hudebník, skladatel a moderátor Jan Burian v autorském pořadu poprvé pro Divadlo MANA - velký sál - 19.30 h

* 20. října - **Laurychovo divadlo** - představení pražského improvizáč-

ního divadla, které vzniká před přítomnými diváky - velký sál - 20 h

* 21. října - **Je líbo hašlerku?** - literárně-hudební pořad s písničkami Karla Hašlera. Klávesy a zpěv M. Uhlíř, kytara a zpěv J. Zázvorka, mluvené slovo E. Peroutková a J. Rajchl, duchovní úvaha D. Frýdl - divadelní studio - 19 h

Rezervace vstupenek na e-mailu rezervace@divadlomana.cz, nebo SMS objednávkou na čísle 774 941 946 nebo 731 100 059, rovněž osobně v úředních hodinách farní kanceláře, ul. Moskevská 34. Internetový prodej lístků a rezervace na <http://www.webticket.cz>.

Divadlo je bezbariérově přístupné.

(red)

Studijní den ERC

Ekumenická rada církví v ČR zve všechny zájemce o nemocniční kaplanství 21. a 22. října na Studijní den ERC k duchovní službě ve zdravotnictví. Program:

* 21. října - Podvečerní kaplanské setkání v prostorách Sboru Bratrské jednoty baptistů v Praze (Na Topolce 677/14, Praha 4). V 18.30 h pobožnost, společné stolování, rozhovor

* 22. října - Studijní den ve Fakultní Thomayerově nemocnici (Praha 4 - Krč) Pavilon B2, Neurologická klinika, posluchárna v suterénu. V 9.30 h pobožnost (Joel Ruml, předseda ERC), v 9.45 h přivítání, zahájení (Pavel Pokorný, referent Komise ERC pro duchovní službu ve zdravotnických zařízeních), v 10 h přednáška: Zkušenosti nemocniční kaplanky - komunikace s pacienty, jejich blízkými, zdravotnickým personálem, obtíže a radosti kaplanské služby v postkomunistickém státě, v 10.45 h diskuse, v 11.30 h přednáška: Zkušenosti s budováním kaplanského společenství - organizace, vzdělávání, vztahy s církvemi, vedením nemocnic.

* 22. října ve 14 h - Ustavení Asociace nemocničních kaplanů v kapli Fakultní Thomayerovy nemocnice. Cesta ke vzniku Asociace a představení výboru (Pavel Pokorný), představení činnosti (Vítězslav Vurst), pozdravy hostů, bohoslužba s požehnáním kaplanské služby a Asociaci nemocničních kap-

lanů. Přihlášky: emailem do Sekretariátu ERC: info@ekumenickarada.cz do 15. října.

Bližší informace: Pavel Pokorný, pavel.pokorny@evangnet.cz

(red)

Setkání v Hradci Králové

Generální synod křesťanské policejní asociace se bude konat v Hradci Králové, ve dnech 15. a 16. října, v prostorách královéhradecké diecéze, Ambrožova 729. Veškeré informace naleznete na webových stránkách www.kpacz.cz.

(red)

Seminář - liturgický zpěv

Dovolují si pozvat všechny zájemce o liturgický zpěv na seminář liturgického zpěvu, který se bude konat v pátek 21. října od 12 do 17 h v budově Církevní husitské základní umělecké školy Harmonie (Bílá 1, Praha 6-Dejvice, www.zusharmonie.cz). Účastnický poplatek - zdarma! Svou účast prosím potvrďte sms, do které napište jméno a příjmení, na tel.: 603 309 363.

Marek Vávra

Přednáška v muzeu

V úterý 11. října v 18 h se v pražském Vzdělávacím a kulturním centru Židovského muzea (Maiselova 15) koná přednáška na téma *Zohar a jeho místo v židovské kultuře*. Uslyšíme jednoho z předních izraelských odborníků, prof. Boaze Husse z Univerzity Ben-Gurion v Negevu.

(red)

Koncerty u sv. Mikuláše

* 10. 10. - 20 hodin

Bach, Dvořák, Gershwin
Prague Brass Ensemble,
J. Kalfus - varhany

* 11. 10. - 17 hodin

Bach, Händel, Purcell
M. Pšenička - varhany,
Z. Šedivý - trubka,
J. Šedivý - trubka

* 12. 10. - 17 hodin

Bach, Mozart, Dvořák
J. Jonášová - soprán
B. Rabas - varhany

* 13. 10. - 17 hodin

Mozart, Händel, Franck
PRAGUE MOZART TRIO
Y. Škvárová - mezzosoprán

* 14. 10. - 17 hodin

Bach, Telemann, Händel
M. Šestáková - varhany,
V. Kozderka - trubka

* 14. 10. - 20 hodin

Mozart, Dvořák, Vivaldi, Händel
Vivaldi orchestra Praga,
V. Návrat - barokní housle,
Y. Škvárová - mezzosoprán

* 15. 10. - 17 hodin

Bach, Händel, Mozart
Z. Němečková - varhany,
P. Příbýl - viola

* 15. 10. - 20 hodin

Mozart, Dvořák, Vivaldi, Händel
Vivaldi orchestra Praga,
V. Návrat - barokní housle,
Y. Škvárová - mezzosoprán

* 16. 10. - 17 hodin

Mozart, Beethoven, Bizet
PRAGUE WIND QUINTET

* 16. 10. - 20 hodin

Händel, Mozart, Bach, Vivaldi,
A. Bárta - varhany,
Camerata Pragensis orchestra

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Všichni jsou zváni

Najděte na obrázcích pět rozdílů.

(Řešení z minulého čísla: Úhelný kámen)

Jana Krajčřířková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčřířková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@cesh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9

Z EKUMENY

KŘESŤANSTVÍ JE V ČÍNĚ NA VZESTUPU, LÉČÍ DUCHOVNÍ KRIZI

Počet křesťanů v Číně roste obrovským tempem a kostely praskají ve švech. Dříve se lidé k víře obraceli kvůli represím komunistického státu, nyní je ale k církvi přitahuje spíše bující kapitalismus. Píše o tom server BBC.

Není možné přesně spočítat, kolik lidí se v dnešní Číně hlásí ke křesťanství, nikdo ale nepopírá, že čísla rostou. Vláda mluví o 25 milionech křesťanů - 18 milionech protestantů a šesti milionech římských katolíků. Nezávislé odhady jsou ale zajedno v tom, že tyto údaje jsou značně podhodnocené. Střízlivé propočty hovoří spíše o 60 milionech křesťanských věřících, takže v čínských kostelech se v neděli schází více lidí než v celé Evropě. Mezi čerstvými konvertity se přitom objevují chudí rolníci z odlehklých vesniček i sofistikovaní příslušníci střední třídy z rostoucích velkoměst. Struktura čínské křesťanské církve je velice složitá a pro lidi na Západě je těžké ji pochopit. Tak kupříkladu římské katolictví a protestantismus stát vnímá jako dvě zcela samostatná náboženství.

Během 20. století Čína křesťanství chápala jako symbol západního imperialismu. Po vítězství komunistů v roce 1948 byli ze země vykázáni misionáři, ale křesťané mohli navštěvovat státem povolené kostely, pokud ovšem projevovali dostatečnou oddanost komunistické straně. Mao o náboženství mluvil jako o jedu a jedním z cílů kulturní revoluce v šedesátých a sedmdesátých letech bylo ho zcela vymýtit. Vzhledem k činnosti ilegální církve ale náboženství přežilo a díky vlastním čínským mučedníkům ještě posílilo.

Od osmdesátých let, kdy bylo náboženské vyznání opět povoleno, si postupně církve začaly vydobývat více prostoru. Zodpovídají se sice státnímu úřadu pro náboženské otázky a nesmějí se podílet na žádné činnosti, která by se odehrávala mimo modlitebny, ale stát se zase zavazuje respektovat a chránit všechna vyznání bez rozdílu. I když ve školách propaguje ateismus.

Podvojnost panuje i v církvi samotné - protestanti i římscí katolíci mají církve oficiální i tu ilegální. Každá z nich má svoje biskupy, ale oficiální církve má zapovězeny styky s Vatikánem, který podporuje ilegální církevní struktury. To vedlo například k tomu, že biskup vysvěcený se souhlasem státu přes protesty papeže byl Vatikánem exkomunikován. Přesto nelze oficiální církve jednoduše odsoudit jako státní švindl. I do státem schválených kostelů chodí tisíce lidí. V centru Pekingu se o velikonočním pondělí na bohoslužbu do jediného kostela vydalo na 1500 lidí a nedělní školy bývají tak plné, že lidé stojí až na ulici.

Neoficiální, takzvané domácí církve (pojmenované takto kvůli faktu, že věřící se většinou scházejí v soukromí v bytech), jsou ale ještě mnohem populárnější. Tyto církevní skupiny odmítají státní autoritu a stát se bojí jejich vlivu, ale zatím proti nim nezasahuje. Na rozdíl od hnutí Fa-lun-kung v nich totiž nevidí zásadní hrozbu. Když však tyto domácí církve překročí hranice státní tolerance, jako se to letos stalo v Pekingu, kde jedna z nich sloužila bohoslužbu veřejně na ulici, úřady zakročí. Státní aparát přitom asi nejvíc znepokojuje důvod, proč se k církvi obrací čím dál víc lidí. Číňané totiž stále mluví o duchovní krizi, což je označení, které použil dokonce i premiér Wen Ťia-pao. Starší generace je svědkem toho, jak se staré jistoty marxismu-leninismu mění v jednu z nejkapitalističtějších společností na planetě. Mladí zase v honbě za zbohatnutím ztrácejí mezilidskou důvěru i důvěru v instituce. Jeden z nejvýznamnějších čínských filosofů náboženství, Che Kuang-chu z pekingské univerzity to vysvětluje následovně: "Uctívat mamon... to je teď pro mnoho lidí hlavní cíl života. Myslím, že je jen přirozené, že dalším to ke spokojenosti nestačí a že hledají životní smysl, takže když se setkají s křesťanstvím, úplně mu propadnou."

www.christnet.cz

OPUS DEI JE VE FRANCII SOUZENO

PRO ÚDAJNĚ ZNEUŽÍVÁNÍ PRÁCE DÍVEK

Soud se dvěma členy římskokatolické organizace Opus Dei obviněnými z údajného zneužívání práce mladistvých dívek začal ve Francii. Jedná se o první proces v Evropě s členy této organizace, jejíž značně zkreslený obraz uvedla do širšího povědomí kniha Šifra mistra Leonarda nebo také Da Vinciho kód amerického spisovatele Dana Browna. Činitele organizace i na ni napojenou hotelovou školu žalovala Catherine Tissierová, která od svých 14 let po dobu 13 let pracovala pro Opus Dei jako služebná a uklízečka. Organizace prý zneužila její důvěry a víry, přičemž ji zaměstnávala nepřetržitě 12 hodin denně včetně víkendů a bez nároku na dovolenou. Nadřízení jí sice dávali nějakou finanční odměnu, ale vykazovali úřadům nižší počet odpracovaných hodin. Také si od ní nechávali prý podepisovat bílé šeky, na jejichž základě si nechávali nekontrolovaně vyplácet výdaje na ubytování nebo nákup učebnic. Soud by měl vyslechnout tučet svědků. Organizace Opus Dei byla založena v roce 1928. Nejvyšším představitelem je prelát, kterého ve funkci na celý život potvrzuje papež, jemuž také skládá úcty. Členy organizace, kterých je po světě více než 80000, mohou být kněží i laici. Za své poslání Opus Dei označuje úsilí "pomáhat lidem pochopit, že práce a okolnosti každodenního života jsou příležitostí přiblížit se k Bohu, ke službě ostatním a ke zdokonalení společnosti". V Brownově fantazii je Opus Dei prezentována jako organizace, která se podílí na úsilí Římskokatolické církve zabránit za každou cenu tomu, aby se svět dověděl, že Ježíš Kristus měl dítě s Máří Magdalenou a že jejich potomstvo žije dodnes.

podle ČTK

Roční předplatné na rok 2011 činí 364 Kč.
Číslo účtu: 43-3856220207/0100